

καιρὸν ὅπως μανθάνωσι τὰ κατ' αὐτήν, αὕτη δ' ἐμήνυνεν ὅτι τοὺς εὐχαρίσται διὰ τὴν περὶ ἐκυτῆς φροντίδα. Ἀπὸ μόνον τοῦ ἐνικυτοῦ ἡ Ἐστέλλη καὶ ὁ Ἐδουάρδος, μετὰ τῆς γραίας βακρονίδος Κφιλι, τῆς πάντοτε φαιδρῆς, ἐπεσκέπτοντο αὐτήν· ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψις ἦτο βραχεῖα, συντεταγμένη ὡς ἐκ σιωπηρᾶς συνεννοήσεως ὑπὸ τοῦ τῆς μαρκεσίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἀληθὲς ὅτι ἡ βακρονίς ἐλυπεῖτο βλέπουσα τὴν θυγατέρα μεμονωμένην καὶ πενθοῦσαν· ἀλλ' ἐφοβείτο μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πλήξεως ἣν ἡσθάνετο εἰς τὸν πύργον· ἀνεχώρει λοιπὸν ὅσον τάχιον. Ὁ δὲ πύργος εἶχεν ἔτι πενθιμωτέραν ἢ ἄλλοτε ὕψιν, ἥτις ἤρεσκε τῇ μαρκεσίᾳ ὡς ἀρμόζουσα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας αὐτῆς. Κατὰ τὸ θέρος, μάλιστα δὲ τὸ φθινόπωρον, περιεπάτει συχνάκις ὑπὸ τὰ σύσκια δένδρα τῆς αὐλῆς. Ἄν δὲ ξένος ὁδοιπόρος διήρχετο τότε πρὸ τοῦ πύργου, ἴσταντο ἐκπληκτοὶ πρὸς τὴν ὕψιν τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης γυναικὸς, τῆς πένθιμα ἐνδεδυμένης, τῆς ἐχοῖσης τοὺς χαρκατῆρας τραχεῖς καὶ κάτωχρον τὸ πρόσωπον, καὶ ἡρώτα χωρικὸν τινα τίς ἦτο αὕτη· ὁ δ' ἐρωτώμενος ἀπήντα. — Εἶναι ἡ μεγάλη μαρκεσία.

Ω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΜΕΘΑΝΟΙΣ

ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΥ ΥΔΑΤΟΣ.

Ἐκ τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων δι' ὧν ἡ εὐεργετικὴ φύσις ἐπερρίχθη τὴν ἑλληνικὴν γῆν, τὰ ἐπὶ τῆς χερσονήσου Μεθάνων θειοῦχα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀξιολογωτέρων ἕνεκα τῆς ὠφελείας ἣν παρέχουσιν εἰς τὸν νοσούντα ἀνθρώπινον ὀργανισμόν.

Ἀπέναντι τῆς νήσου Καλαυρίας, μετὰ τὴν Τροιζήνην καὶ Ἐπιδάφυον, κεῖται χωρίον Μεθάνων καλούμενον, καὶ ὁμώνυμος χερσονήσος. Ὁ τόπος οὗτος, καθὼς οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μαρτυροῦσιν, ἔλαβεν διαφόρους μεταβολὰς προξενηθείσας ἐκ τρομερῶν σεισμῶν, ἐκρήξεων πυρὸς, ἀναδύσεων λόφων κτλ. Ἡ μαρτυρία αὕτη ἦτο μόνη ἱκανὴ νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τῆς αὐτοῦ ἐπιρροῆς ἡφαιστείου πυρὸς· ἀλλ' ἡ ὑπάρχουσα ὑψηλὴν λόφον ἐκ τραχίτου λίθου, τὰ κραττηρεῖα καὶ κολιῶματα, τὰ ὅποια ἐπληρώθησαν ὑπὸ ἐρειπίων κατεστραφέντων λόφων, ἡ πυρίχυστος πόλις, ἡ προυσία θεῖου καὶ στυπτηρίας, καὶ ὅποια ἐξ ὧν, κατὰ τὸν Πασκνίαν, ἐσπενδονίσθησαν πύριναι στήλαι, τέλος δὲ ἡ ἀνάδυσσις τοῦ θαυμαστοῦ ἱμακτικοῦ ὑδατος, πάντα ταῦτα ἀποκρούουσι πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Ἡ ὑπὸ τῶν κατοίκων καλούμενη κυμένη χώρα, ὅρος 500 περίπου ποδῶν ὕψος ἔχον, διακρίνεται μακρόθεν διὰ τὸ μελανὸν χροῶμά της· διότι ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βάσεως καλύπτεται ὑπὸ μεγάλης ποσότητος τραχίτου, ὅστις διὰ τῆς τοῦ ἡφαιστείου πυρὸς ἐπιρροῆς ἠλλοιώθη καὶ ἔγινεν εὐθραυστότατος.

Τὸ συνοπτικῶς περιγραφέν τοῦτο ὅρος ἀνυψώθη ἀναμφιδόλως ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ὑδάτων ἀτμῶν, οἵτινες γεννῶνται ὑπὸ τὴν γῆν διὰ τῆς συμμί-

ξεως τοῦ ὑδατος μετὰ τοῦ ἡφαιστείου πυρὸς. Τὴν ἀνάδυσιν ταύτην περιγράφει ὁ Ὀβίδιος ὡς ἑξῆς·

« Ἐγγὺς τῆς Τροιζήνης, τῆς τοῦ Πιθέως πόλεως, » ἀνυψοῦται λόφος δύσβατος καὶ ἀδενδρος, πάλαι » μὲν παιδὶς ἀρώσιμος, νῦν δὲ μικρὸς βουνὸς, ὅπερ » φρικτὸν καὶ λέγειν. Οἱ ἐν σκοτεινῷ ὑπογείῳ ἀν- » τρῶ ἐγκεκλεισμένοι ἀτμοὶ ματαίως ὀρῶσιν ἵνα » εὐρωσιν ἔξοδον, αὐδαμῶ φανομένου βήγματος ἐν » τῇ τοιαύτῃ εἰρητῇ, καὶ αὐδαμῶ οὐδέποτε ἀνοι- » γομένης ἐξόδου πρὸς τοὺς συντεθλιμμένους ἀτ- » μούς. Ἐν ἀκρῇ ἀναδύεται ἡ κυματίζουσα γῆ, ὅ- » πως ἡ πνοὴ ἐξοιδκίνει τὸ τοῦ τράγου εὐκαμ- » πτον δέρμα. Τὰ δὲ ἀνύψωμα, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος » μένον, σχηματίζει τὴν ἐξέχοντα λόφον ὑπὸ τοῦ » χρόνου σκληρυνόμενον. »

Ἄν καὶ σήμερον δὲν φαίνεται οὐδεὶς ἐν ἐνεργείᾳ κρατῆρ, οἱ συνεχεῖς ὅμως σεισμοί, εἰς οὓς τὸ ἀκρωτήριον ὑπὸκειται, εἶναι ἀποχρῶν τεκμήριον τῆς ὑπάρξεως ἡφαιστείου πυρὸς εἰς τὰ ἔνδον τῆς γῆς.

Πρὸς τοῦτοις οἱ γεωλόγοι ὑποθέτουσιν ὅτι τὰ Μεθάνων, ἡ Καλαυρία, ἡ Μήλος, ἡ Ἀντίμηνος καὶ ἡ Φυλέγχανδρος κοινωνοῦσι μετὰ τινος κεντρικοῦ ἡφαιστείου ὅρου εἶον τὸ τῶν Λιπάρων νήσων. Ἐν τέτρτον περίπου μικρὰν τοῦ τερπνοτάτου χωρίου Μεθάνων ἀπαντᾷ τὸ μεταλλικὸν ὑδωρ, ἡ θειοθερμία, ἥτις μεταδίδει τὴν ἐξ αὐτῆς δυσώδη ὀσμὴν εἰς τὴν πέριξ ἀτμοσφαῖραν· ἐπειδὴ δ' ἐνίοτε οἱ ἐνυπάρχοντες ἰχθῆς ἀποθνήσκουσι, καλεῖται τὸ μέρος τοῦτο βρωμολίμνη. Ἡ πλησίον τῆς θειοθερμίας διακριτὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀερόλουτρον, δυνάμενον νὰ ὠρελῇ τοὺς πάσχοντας τὸ στήθος. Τὰ θερμὰ ταῦτα ὑδάτα ἀναδύουσι ὑπὸ τοὺς πρόποδας ὅρους ἐκ τιτανόχων ὀρυκτῶν συγκειμένου, καὶ ἐνσύμενα μὲ τὸ θαλάσσιον ὑδωρ μεταδίδουσιν εἰς αὐτὸ οὐ μόνον τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν γεῦσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱμακτικὴν αὐτῶν δύναμιν. Τὸ ἱμακτικὸν ὑδωρ συνάγεται εἰς μεγίστην δεξαμενὴν, ἔχουσιν σχῆμα τετραγωνικὸν μήκος μὲν 500 περίπου ποδῶν, πλάτος 200 καὶ κοινωνοῦσιν διὰ τινος στενῆς εἰσόδου μὲ τὴν θάλασσαν. Ὁ Πασκνίαν βεβαιῶν ὅτι τὰ θερμὰ ταῦτα ἦσαν καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους γνωστά.

« Φκαὶ δὲ, λέγει, Ἀντιγόνη τοῦ Δημητρίου Μακα- » δόνων βασιλεύσαντος, 301 π. Χ. τότε πρῶτον τὸ » ὑδωρ φανῆναι, φανῆναι δὲ οὐχ ὑδωρ εὐθὺς, ἀλλὰ » πῦρ ἀναξέσει πολὺ ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ δὲ τοῦτο μαρ- » θέντι βυθῆναι τὸ ὑδωρ, ὃ δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἀνεῖσαι » θερμὸν τε καὶ δεινῶς ἀλμυρὸν κτλ. »

Τὰ τῶν Μεθάνων ὑδάτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀξιολογωτάτων καὶ ὠφελιμωτάτων θειοῦχων ὑδάτων οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Ἀνατολῆς καὶ πάσης τῆς Εὐρώπης. Εἶναι κατὰ πάντα λόγον μεγαλοπρεπέστατα, ἀφρονώτατα, καὶ ἐκατοστάς ἀσθενῶν εὐρίσκουσιν ἄφρονον ὑδωρ διὰ τῆς ἀνάγκης αὐτῶν πρὸς λουσίαν. Τὰ ὑδάτα ταῦτα ἐδείχθησαν τόσον ἐκ τῆς αὐτῶν χημικῆς συνθέσεως, ὡς καὶ ἐκ τῆς πολυχρονίου πείρας, ἀξιοθέμιστα πρὸς θεραπείαν τῶν διαφόρων ἐκνευρωματικῶν νοσημάτων, κατὰ λειχήνων, χρονικῆς φωριάσεως καὶ ἄλ-

λων διαφόρων νοσημάτων τοῦ δέρματος. Οἱ ὑπὸ χρονικῆς ἀρθρίτιδος πάσχοντες μετὰ χρῆσιν ἐλγίων λουτρῶν ἀπηλλάγησαν τῶν σφοδροτέρων ἀλγηδόνων καὶ ρευματισμῶν. Ἰνα δὲ ἀποκατασταθῶσιν εὐπρόσιτα, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀνεγερθῶσι πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἀσθενῶν καταστήματα. Τοῦτου ἕνεκα ἐπικαλούμεθα τὴν μέριμναν εἴτε τῆς βασιλικῆς κυβερνήσεως ἢ τοῦ δήμου τῶν Μεθάνων ἢ τοῦ τῆς Καλυρίας εἰς τοῦτο, τὸ ὅποιον θέλει αὐξήσῃ κατὰ πολλὰ καὶ τῶν δήμων τὰς προόδους, καθόσον ἡ ἀξιολογότης τῶν ὑδάτων θέλει προσελκύσει καὶ ξένους.

ΑΛΛΑΞΕΡΕΡ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΑΣ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλάδ. 360—394.)

Παράδειγμα ἀποταμιεύσεως.

Ὁ νέος Γεώργιος, ἐπιτηδειότατος βιβλιοδέτης, ἀλλ' ἀνυπόμονος καὶ ἀσυλλόγιστος, εἶπέ ποτε « Ποίαν οἰκονομίαν δύναται νὰ κάμῃ ἀπλοῦς ἐργάτης; οὐδεμίαν. Ποτέ μου δὲν θὰ κατορθώσω ν' ἀγοράσω ἐργαλεῖα, ὥστε νὰ ἐργαζώμαι διὰ λογαριασμόν μου. Διὰ τί λοιπὸν νὰ βασανίζωμαι; » Τοιαῦτα συλλογιζόμενος ὁ καλὸς σου Γεώργιος ἐσπατάλα τὸν καιρὸν ποτὲ μὲν μὴ ἐργαζόμενος, ποτὲ δὲ εὐθυμῶν. Εἰς μάτην ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἀρχαῖος ἐπιλοχίας ἐν ἀργίᾳ, κατοικῶν μετὰ τῶν γονέων τοῦ βιβλιοδέτου, κατέκρινε τὴν διαγωγὴν τοῦ νέου· εἰς μάτην ἔδιδε συμβουλὰς· ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθει τὰ αὐτά.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ πάντες οἱ τῆς οἰκογενείας ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐπιλοχίου, ἔπασεν ὁ λόγος εἰς τινὰ νέον ὄστις, ἀπελθὼν πᾶμπτωχος εἰς Ἰνδία, ἐπενήλθε μετὰ εἰκοσκατεῖς κινδύνους καὶ κόπους φέρων ἑκατὸν χιλιάδας δρχμῶν. Ἰδὼν δὲ ὁ γέρον θεὸς ὅτι ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἀνεσκήρτησεν ἀκούσας ταῦτα· « Μάθετε ὁμῶς, προσέθετο, ὅτι ἐκεῖνος ἦτο φιλοπονώτερος τοῦ Γεωργίου. — Ὡ! ἀνέκραξεν αὐτός, ἂν εἶχα πρὸ ὀρθαλμῶν τοιοῦτο κέρδος, νὰ ἐβλέπετε πῶς θὰ εἰργαζόμην! ἀλλὰ νὰ καταστρέφωμαι χωρὶς σκοπὸν! . . » Καὶ τότε μὲν δὲν ἀπεκρίθη ὁ θεὸς· τὸ ἐσπέρης ὁμῶς καλέσας κατ' ἰδίαν τὸν ἀνεψιὸν εἶπε· « Σήμερον ἔλεγες ὅτι ἐπιθυμεῖς ν' ἀποκτήσῃς περιουσίαν· καὶ ἐγὼ, ἂν ἤμην νεώτερος, κάτι θὰ ἔκαμνα. Ἰδοὺ, ἀνάγνωθι τὴν ἐφημερίδα ταύτην. »

Καὶ ὁ Γεώργιος λαβὼν τὴν ἐφημερίδα ἀνέγνω μεγαλοφώνως ταῦτα·

« Ἐζητήθη παρὰ τῆς κυβερνήσεως ἡ ἄδεια νὰ γίνωσιν ἀνασκαφαί εἰς τὴν Κόρινθον, πρὸς ἀνεύρεσιν θη-

σαυροῦ παρχωθέντος ὑπὸ τοῦ Κικυλίμπεη. Λέγεται ὅτι ἐν καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως ἀριθμὸς τις στρατιωτῶν, φυλάττων πολλὰ κιβώτια καὶ χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ στρατοῦ, περιεκυκλώθη ὑπὸ πολυαριθμίων ἐχθρῶν, ὥστε πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαία. Ὁ ἀρχηγὸς παρέχουσε τότε τὰ κιβώτια, καὶ βεβαιωθεὶς ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνκαλυφθῶσι, προσέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ διασκορπισθῶσι καὶ νὰ φροντίσῃ ἕκαστος νὰ σωθῇ· φαίνεται ὁμῶς ὅτι πάντες ἐφονεύθησαν. Τὰ κιβώτια, ὡς λέγεται, περιεῖχον μέγαν θησαυρὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κυβερνήσις ἀπεποιήθη τὴν ἄδειαν. »

Ταῦτα ἀναγνούς ὁ Γεώργιος ἀνέκραξε· « Σὺ, θεέ μου, ἦτο τότε εἰς τὴν Κόρινθον δὲν ἤξεύρεις τίποτε; »

— Μάλιστα, ἤμην αἰχμάλωτος τοῦ Κικυλίμπεη.

— Καὶ ἤξεύρεις ποῦ εἶναι τὰ κιβώτια;

— Ἐννοεῖται, διότι ἤμην ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὰ παρέχουσιν· νομίζω μάλιστα ὅτι μόνος ἐγὼ ἐπέζησα.

Ὁ δὲ Γεώργιος ὑπερχείρων ἀνεπήδησε καὶ ἀνέκραξε·

— Λοιπὸν εἶναι εὐκόλον νὰ εὔρω τὴν θέσιν.

— Τόσῳ πλέον εὐκόλον, ὅσῳ ἐσπμάδευσαι τὸν τόπον.

— Λοιπὸν, θεέ μου, ὁ θησαυρὸς εἶν' ἐδικός σου. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀδείας· πηγαίνεις εἰς τὴν Κόρινθον, ἀγοράζεις τὸν τόπον, ἀνισκάπτεις τὸν θησαυρὸν καὶ τὸν φέρεις ἐδῶ. Τί εὐκολώτερον;

Καὶ ταῦτα λέγοντος τοῦ Γεωργίου ἐλαμποκύπουν οἱ ὀρθαλμοὶ καὶ ἔτρεμεν ἡ φωνὴ αὐτοῦ· ὁ δὲ θεὸς ἀπεκρίθη ἀτάραχος·

— Δὲν ἔχω χρήματα· καὶ ἂν διὰ νὰ εὔρω ἐξεμυστηρευόμην τὸ μυστικὸν εἰς ἄλλον, Κύριος οἶδε τί θὰ ἐγίνετο;

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος διασκελίζων τὸ δωμάτιον τεταραγμένος· καὶ χρειάζονται πολλὰ χρήματα;

— Ἔως δύο χιλιάδας δρχμῶν τοῦλάχιστον. . . Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲ τὰς προμηθεύσης;

— Ἐγὼ! καὶ πόθεν; ἀστειεύεσαι, θεέ μου.

— Διόλου δὲν ἀστειεύομαι. Δίδε με καθ' ἡμέραν ὅ,τι οἰκονομεῖς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σου, καὶ ὅταν συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν δύο χιλιάδων μεταβιβάζομεν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Κόρινθον.

— Ὡ θεέ μου! ἀνεφώνησε στενάζων ὁ Γεώργιος· ποτέ μου δὲν θὰ τὸ κατορθώσω. Τί οἰκονομίας ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀπλοῦς ἐργάτης;

— Ἀδιάφορον! ἀπήντησεν ὁ γέρον· ἤξεύρω νὰ λογαριάζω καλῆτερά σου· φέρε με τακτικὰ τὰς οἰκονομίας σου, καὶ χάρις εἰς τὸ ταμειυτήριον τῆς Τραπεζῆς γρήγορα θ' αὐξήσουν.

Ὁ Γεώργιος πλήρης ἐλπίδος καὶ χαρᾶς, καὶ ἀπό-